

25 Atraduši Jēzu otrā krastā, tie jautāja: "Rabi, pa kuru laiku tu šeit atnāci?" 26 Jēzus tiem atbildēja un sacīja: "Patiesi, patiesi es jums saku: ne tādēļ jūs meklējat mani, ka redzējāt zīmes, bet tādēļ, ka jūs esat no tām maizēm ēduši un paēduši. 27 Strādājiet nevis iznīkstošās barības dēļ, bet tās barības dēļ, kas paliek mūžīgajai dzīvībai, ko jums dos Cilvēka Dēls, jo viņu ir apzīmogojis Tēvs – Dievs." 28 Tad tie viņam sacīja: "Ko lai mēs darām, lai strādātu Dieva darbus?" 29 Jēzus tiem atbildēja: "Dieva darbs ir tas, ka jūs ticat uz to, ko viņš ir sūtījis." 30 Tad tie viņam sacīja: "Kādu tad tu rādi zīmi, lai mēs redzam un tev ticam? Kādu darbu tu dari?" 31 Mūsu tēvi ir manu ēduši tukšnesī, kā rakstīts: viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm." 32 Tad Jēzus tiem sacīja: "Patiesi, patiesi es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet mans Tēvs jums dod patieso debesu maizi, 33 jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību." 34 Tad tie sacīja viņam: "Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!" 35 Jēzus tiem sacīja: "ES ESMU dzīvības maize. Kas nāk pie manis, tam nesalks, un, kas man tic, tam neslāps nemūžam.

Jāņa ev. 6,25-35

Mīļā draudze!

Šodien ir priecīga diena. Ābolsvētki ir veiksmīgi pavadīti, un mēs varam pulcēties uz Pļaujas svētkiem un pateikt Dievam paldies par to, ka arī šogad Viņš mums ir devis labu ražu. Pie tā pieder arī, ka mūsu draudzē jau 15 gadus pastāv Svētdienas skola. Tas nav tikai tāds sauss cipars, bet tā ir iespēja paskatīties atpakaļ un pateikties Dievam par to, ka tik daudz bērni varējuši caur Svētdienas skolu iepazīt Dieva mīlestību.

Līdzīgi, kā Diakonijas darbā, arī Svētdienas skolā var jautāt, - "Ko tad mēs? Bērnu dzīvē notiek tik daudz lietas, ko mēs nevaram ietekmēt. Un ir tik daudz bērnu mums apkārt, kas neko nav dzirdējuši par Jēzu." Jā, tā ir patiesība, ko labi atcerēties, lai mēs neieslīgstam pašpmierinātībā un nekļūstam truli, darot savu darbu tikai kā rutīnu, pienākumu, kas ir jāizdara. Un tomēr - būtu *grēks*, ja laiku pa laikam neapstājamies un nepaskatāmies, kā Dievs darbojas arī mūsu vidū. Katrs bērns, kas atnāk uz Svētdienas skolu, mājās aiziet priecīgs, saņēmis Dieva dāvanu. Svētdienas skolā tiek sētas Dieva valstības sēklas, un mēs nezinām, kad tās uzdīgs un nesīs augļus. Bet tas, ka tā notiek, ir fakts, un par to mēs varam teikt Dievam: paldies. Man arī prieks, ka mums ir laba komanda Svētdienas skolā, kur ir labs maisījums - no vienas puses ļoti pieredzējušas skolotājas, no otras - nāk arī jauni spēki klāt. Tas jau vien rāda, ka Svētdienas skola ir dzīva un turpina augt.

Klausieties šo stāstu. Reiz kāds rabīns (jūdu mācītājs) gāja pastaigāties un ieraudzīja vienu vīru, kas stādīja ceratoniju - īpašs augļu koks pie Vidusjūras. Viņš jautāja: "Kad kociņš nesīs augļus?" "Pēc septiņdesmit gadiem", - atbildēja vīrs. Tad rabīns sacīja: "Iestādi taču koku, kas ātrāk nesīs augļus, lai tu pats tos varētu ievākt." "Rabīn", atbildēja vīrs. "Es savā dzīvē esmu ievācis augļus no kokiem, kurus pats neesmu stādījis. Tāpēc es šodien stādu koku tiem, kas nāks pēc manis. Esmu vienkāršs vīrs, bet vienu lietu es zinu droši - bez līdzcilvēkiem nevar dzīvot."

Šajā stāstā tiek uzdots jautājums, kāpēc lai strādājam, ja mēs tūlīt neieraugām rezultātu. Mūslaikos ļoti daudz notiek, lai pēc iespējas ātrāk iegūtu pelņu. Tā veidojas visādi *burbuļi*, ar nekustamiem īpašumiem, ātriem kredītiem, spekulācijām biržās. Par to nebūtu vērts vispār runāt, ja tas tik ļoti neietekmētu mūsu dzīvi tad, kad burbulis plīst un mūsu rokās paliek tikai atliekas no gaisa balona. To tad sauc par krīzi, par ko kārtējo reizi varēs samaksāt cilvēki, kas par to nenes atbildību.

Šodienas tekstā Jēzus saka Saviem sarunas biedriem: "*Strādājiet nevis iznīkstošās barības dēļ, bet tās barības dēļ, kas paliek mūžīgajai dzīvībai, ko jums dos Cilvēka Dēls, jo viņu ir apzīmogojis Tēvs – Dievs.*" Jēzus liek uzsvaru uz pilnīgi citām vērtībām. Tas par ko Viņš runā, nav gaisa burbulis, pilns ar tukšiem solījumiem, bet tā ir vērtība, kas paliek

mūžīgi. Kāpēc mēs kaut ko darām vai nedarām? Tāpēc, lai kļūtu bagāti? Vai sev nopelnītu kaut ko foršu, piemēram mašīnu vai ceļojumu?

Jēzus saka, lai mēs darām savu darbu Dievam par godu. Tas nav tikai būtiski Svētdienas skolai, bet arī mūsu maizes darbā. Arī tad, kad vairs nestrādāju, ko es daru ar sev doto dienu? Ko es ar to iesāku? Vai es nevaru kaut ko darīt, kas Dievam patīk, kas nāk par svētību maniem līdzcilvēkiem?

Jēzus sarunu biedri jautā: *"Ko lai mēs darām, lai strādātu Dieva darbus?" Jēzus tiem atbildēja: "Dieva darbs ir tas, ka jūs ticat uz to, ko viņš ir sūtījis."*

Šeit notiek tāds interesants sarunas pavērsiens. Cilvēki, kas ar Jēzu runājās, jautā, kā viņiem darīt Dieva darbus. Jēzus par Tā darbiem atbild - Viņš tiem dāvina ticību Jēzum, lai tie to pieņem.

Arī pie mums ļoti bieži notiek, ka mēs visu laiku cenšamies sevi nolikt centrā, it kā mums kaut kas Dievam būtu jāpierāda - tad Viņš mūs mīlēs. Visu laiku liekas - ka man ir kaut kas īpašs jāpiedzīvo; ka līst Svēta Gara straumes; ka es kļūstu labāks, kad atmetu kādu grēku; ka māku runāt mēlēs; ka pierādu savu ticību ar darbiem ...

Varbūt vajag kādreiz vienkārši apstāties un paskatīties, ko Kristus manā labā jau ir izdarījis. Viņš ir atdevis Sevi, lai es varētu dzīvot. Tiklīdz es lieku uzsvaru uz saviem centieniem, Kristus man vairs nav vajadzīgs. Šodien ļoti daudzi cilvēki sūdzas par izdegšanas sindromu. Ar to apzīmē sajūtu, ka vairs nav spēka, visa enerģija ir vējā, ir tikai iekšējs tukšums, viss liekas bezjēdzīgi. Manuprāt, tas ir saistīts ar to, ka cilvēks pārceņšas, uzliek uz saviem pleciem tādu nastu, ko nespēj nest. Tāpēc ir tik svarīgi, ka mēs sevi liekam Dieva rokās. Viss, ko mēs darām, ir tikai tad dzīvotspējīgs, ja Dievs to svētīs.

Nobeidzot šīs sarunas daļu, Jēzus saka: *"ES ESMU dzīvības maize. Kas nāk pie manis, tam nesalks, un, kas man tic, tam neslāps nemūžam."*

Daudziem cilvēkiem ir grūtības pieņemt to, ka Kristus ir dzīvs, ka Viņš ir mūsu vidū, ka Viņš pats meklē mūs. Tas ir ļoti ātri, ka Kristu nomaina ar kādu ideju par mīlestību, taisnīgumu vai ar kādu dzīves filozofiju. Galu galā te atkal notiek tas, ka mēs mēģinām Dievu kontrolēt, mēs Viņu veidojam pēc sava prāta, nevis uzticamies Dievam. Viena iespēja kā piedzīvot Kristus klātbūtni ir nākt pie Svētā Vakarēdiena. Jēzus apsola, ka tas, kas nāks pie Viņa, nebūs izsalcis un izslāpis. Ņemsim Viņu pie vārda. Vienkārši šo nedēļu liekam Kristus rokās. Kristus ir dzīvības maize. Ļausim sevi stiprināt ar Kristus mīlestību. Caur to mēs varam stiprināt citus. Katra svētdiena ir Kristus ražas svētki, kur mēs saņemam Viņa mīlestības augļus. Šajā mīlestībā mēs esam pasargāti, un Viņš dos visu, kas mums ir vajadzīgs.

Lai Dievs svētī Svētdienas skolas jauno mācību gadu, Jūsu darbu, katru dienu, ko mēs dzīvojam! Āmen!